

De Tao van Wijzen

In de oude wereld geloofden mensen
dat hun problemen meestal werden veroorzaakt
door andere mensen.

Dus wezen zij:
naar hun burens,
naar hun collega's,
naar hun leiders,
naar hun partners
en naar vreemden.

Voor iedere fout vonden zij een schuldige.

Maar zelden zichzelf.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

"Waarom wijzen mensen zo gemakkelijk naar anderen?"

De meester stak zijn hand op
en wees met één vinger naar de leerling.

"Wat zie je?" vroeg hij.

"U wijst naar mij," antwoordde de leerling.

De meester glimlachte zacht.

"En wat zie je nog meer?"

De leerling keek beter.

Toen zag hij dat drie vingers
naar de meester zelf wezen.

De leerling werd stil.

Daarna liepen zij door een grote stad.

De leerling zag mensen:
klagen over oneerlijkheid
terwijl zij zelf niet eerlijk waren,

oordelen over arrogantie
terwijl zij zelf neerbuigend spraken,

en boos worden over het gedrag van anderen
zonder hun eigen gedrag te onderzoeken.

Iedereen wees.

Bijna niemand keek.

"Waarom is het zo moeilijk
om naar jezelf te kijken?" vroeg hij.

De meester keek naar een spiegel.

"Omdat het ego liever fouten ontdekt
in de wereld..."

Hij streek zacht over het glas.

"...dan in zichzelf."

De wind streek door de straat.

"Maar meester... zijn andere mensen dan nooit de oorzaak?"

De meester schudde rustig zijn hoofd.

"Soms wel."

Hij keek naar de leerling.

"Maar zelfs dan blijft de belangrijkste vraag:

Wat kan ik hiervan leren?"

De leerling dacht lang na.

Ze kwamen bij een man
die voortdurend klaagde over leugens.

Maar de man loog zelf regelmatig.

Ze kwamen bij een vrouw
die voortdurend sprak over respect.

Maar zij luisterde nooit naar anderen.

"Waarom zien zij dat niet?" vroeg de leerling.

De meester wees naar een stoffige spiegel.

"Een spiegel werkt alleen
wanneer zij schoon genoeg is
om werkelijk te kijken."

De avondzon kleurde de hemel goud.

Toen sprak de meester:

"De onbewuste mens vraagt:
'Wie heeft dit gedaan?'"

Hij keek naar zijn hand.

"De bewuste mens vraagt:
'Welke rol speel ik hierin?'"

De wind bewoog zacht door de bomen.

"Want iedere keer wanneer een mens wijst..."

Hij stak opnieuw zijn vinger uit.

"...wijst één vinger naar de ander."

Daarna keek hij naar zijn hand.

"Maar drie vingers wijzen terug naar hemzelf."

De leerling keek lang naar zijn eigen hand.

En voor het eerst begreep hij:

dat zelfkennis vaak begint
op het moment dat een mens stopt
met zoeken naar schuldigen.

De dwaas zoekt voortdurend
naar fouten buiten zichzelf.

De wijze onderzoekt eerst
wat er binnenin hem leeft.

Want wie alleen naar anderen wijst,
leert weinig.

Maar wie ook naar zichzelf durft te kijken,
ontdekt de bron van groei. ❤️ ✨ 💡